

Farní

zpravodaj

3 / 2023

Farnost Štramberk

PLÁNOVANÉ AKCE VE FARNOSTI

Farní kavárna

Farní kavárna bude v neděli po mši svaté ve Štramberku v těchto termínech:

24. září

28. leden

28. duben

19. listopad

25. únor

26. květen

17. prosinec

17. březen

Svatováclavská Horová pouť

Tradiční oslava svátku českého patrona se uskuteční **28. září 2023**. Zazní poděkování za vše dobré uskutečněné v našem městě i v naší zemi, s prosbou o pomoc do následujících let. Akce začíná mší svatou v kostele na náměstí v 8:30, pokračuje pobožností a zamyšlením v 10:10 u kříže na hoře Kotouč, národní hymnou u sochy sv. Václava, a končí občerstvením a přátelským setkáním v Národním sadu v 11:00. Zváni jsou lidé věřící i nevěřící všech generací.

Horová pouť ve Štramberku je dlouhodobě zahrnuta do národní Poutní a turistické orelské knížky a letos také do letních výšlapů *Poznáváme Česko s lidovci*.

Pout' ke sv. Vendelínovi

Přijměte pozvání na tradiční pout' ke sv. Vendelínovi, patronu pastýřů a poutníků, ochránci dobytka a polí v sobotu **14. října 2023 v 15 hodin** v kostele sv. Kateřiny ve Štramberku. Při mši svaté bude také žehnání úrody.

Při mši svaté proběhne sbírka na ozvučení kostela sv. Kateřiny.

Pout' ke sv. Kateřině

Uskuteční se v **neděli 19. listopadu 2023** v 10:15 hodin. Při mši svaté proběhne sbírka na ozvučení kostela sv. Kateřiny.

Rybovka ve Štramberku

Tradiční vánoční koncert letos bude v **sobotu 30. prosince 2023** ve farním kostele sv. Jana Nepomuckého. Všichni jste srdečně zváni.

PRAVDIVÝ PŘÍBĚH

Z dětského pokojíčku se ozývá: „Maminko, pojď si se mnou hrát!“ Má odpověď zní: „Nemůžu, broučku, musím vařit oběd a pověsit prádlo.“ Za chvíli slyším: „Maminko, pojď se podívat, co jsem postavila.“ Odpovídám zase netrpělivě: „Vždyť víš, že mám moc práce, Eliško.“ Čas letí a z dětského pokojíku je slyšet zpěv. Zvědavost mi nedá a jdu se podívat. Dcera má posazené všechny panenky a medvídky do řad jako v kostele a zpívá jim: „Když ke mně přijdeš, dám ti své srdce.“

Dřepnu si k dceři, pohladím ji po vlasech a s výčitkami svědomí potichu vzdychnu: „Takovou maminku si nezasloužíš.“ Eliška vyskočí, obejmě mě kolem krku. „Zasloužím – a už si jdeš hrát?“

Udělejme si čas na své děti. Vždyť tak rychle rostou; ani se nenadějeme a budou dospělé. Čas je to nejcennější, co jim můžeme dát.

Ludmila Bajerová

FARNOST ŠTRAMBERK POŘÁDÁ OSLAVY 300 LET OD POSVĚCENÍ KOSTELA SV. JANA NEPOMUCKÉHO

SOBOTA 28.10.2023 VEČER CHVAL

- 18:00** Zpěvy s adorací ve farním kostele s přímlovami za naši farnost a celé společenství
- Vystoupí Alfa Štramberk

HARMONOGRAM OSLAV FARNOSTI

NEDĚLE 29.10.2023

- 10:00** Mše svatá s o. biskupem Martinem Davidem a hosty
- Žehnání renovované sochy sv. Jana Nepomuckého a procesního kříže s doprovodem Chrámového sboru a dětské scholy
- 12:00** Pohoštění v Kulturním domě
- 14:00** Varhanní koncert duchovní hudby v podání Petra Rajnohy
- spojen s přednáškou Josefa Hrčka o historii kostela
- 15:30** Svátostné požehnání

CARLO ACUTIS „AJŤÁK BOŽÍ“ ZPÁTKY VE ŠTRAMBERKU PŘED KAMERAMI TV NOE

Milí farníci,

je to už více než rok, kdy jste mohli o štramberské pouti poprvé vidět a slyšet pásmo scholy Alfa Štramberk věnované životu mladého italského světce Carla Acutise. I když jsme při přípravě předpokládali, že nás nečekají více než dvě uvedení – ve Štramberku a Kopřivnici, další vývoj byl naprosto nečekaný a naše schola s pásmem navštívila nejen více než deset farností v Ostravsko-Opavské diecézi a Olomoucké arcidiecézi ale koncertovala také na Celostátním setkání mládeže v Hradci Králové a docestovala až do Prahy, kde si zazpívala rovnou ve třech domech Božích.

Za touto nečekanou cestou stojí nenápadně také mnozí z vás, kteří nás provázeli a stále provázejí svými modlitbami, kterých si vážíme a jsme za ně velice vděční. A jako jste byli „u toho“ na začátku při premiéře, chtěli bychom srdečně pozvat vás i vaše blízké a známé také na poslední uvedení pásma ve Štramberku, které ovšem nebude koncem, ale novým začátkem, protože bude natáčeno TV NOE, aby se skrz televizní vysílání dostalo v budoucnu dál, než jsme byli schopni dojet.

Přijďte nás prosím opět hojně podpořit na koncertě v **neděli 8. října v 17 hodin v našem farním kostele!**

Za Alfu Štramberk Tomáš Socha, Radka a Petr Buzkovi

Posun mší svatých v neděli 8. října 2023

V neděli 8. října bude mše svatá ve farním kostele ve Štramberku živě přenášena TV NOE. Z důvodu, aby bohoslužba pro posluchače televize proběhla v obvyklém čase, bude začínat mše v kostele sv. Jana Nepomuckého v 10.30. Změna se dotkne i Závišic, mše svatá bude začínat v 8.30.

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE UPŘÍMNOST SRDCE

Jak se mám správně modlit?

Existují na to nějaká pravidla?

Dnes se můžeme setkat s různými návody k modlitbě. Pro nás křesťany jako pro Ježíšovy učedníky je vzorem modlitby náš Pán a modlit se učíme ve spojení s ním a podle toho, co on sám o modlitbě učil. Některé vnější praktiky by mohly být podobné s modlitebními způsoby nekřesťanských náboženství, ale podstata křesťanské modlitby se od nich podstatně liší. Naše modlitba je především darem Božím, působením Ducha svatého v nás. Je to žízeň a touha po Bohu, který touží po nás, láska k Bohu, který nás miluje jako první. Je to projev vztahu odevzdanosti, úcty a důvěry, projev hlubokého přátelství, sdílení života. K modlitbě patří vyjádření slovy, ale podstatou modlitby nejsou slova, ale srdce.

Ježíšovi učedníci nám zanechali mnoho svědectví o Pánově modlitbě. Na mnoha místech evangelia čteme, jak se Ježíš modlil, odcházival na pustá místa, modlil se ve dne i v noci, při různých příležitostech. Modlil se na každém místě a v každé době. A my jsme pozváni spojit svůj život s ním, aby každé místo a každý okamžik našeho života byly proniknuty naší modlitbou, protože modlitba je vyjádřením blízkého osobního vztahu. Proto se máme modlit stále (1Sol 5,17), v každé době (Ef 6,18) a na každém místě (1Tim 2,8).

Modlit se učíme celý život. Naše modlitba se mění podle toho, jak roste náš vztah s Ježíšem a skrze něho s Otcem, jak se otevíráme Duchu svatému. Jinak se modlí děti, jinak lidé hledající, jinak vypadá modlitba trpícího člověka, jinak se modlí ti, kteří s Pánem již prožili většinu svého života. Základem křesťanské modlitby nejsou nějaká pravidla, ale touha patřit Pánu, rozhodnutí žít celý svůj život s ním a pro něj, důvěřovat mu a milovat ho. Aby člověk objevil svůj způsob modlitby, musí se nejprve dostat ke svému srdci, poznat svoji chudobu a v srdci

nalézt Boha. Když je naše srdce daleko od Boha, zůstávají nám z modlitby jen prázdná slova nebo zbožné myšlenky. Pán nás ve svém poučení o modlitbě vede k tomu, abychom při modlitbě vešli do své komůrky, zavřeli dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti a nekladli důraz na množství slov (srov. Mt 6,5-7).

V evangeliu čteme, že se Ježíš modlil v Duchu svatém, proto také prosíme o milost Ducha svatého, aby naše modlitba nebyla jen lidským konáním a mluvením, ale radostí. Do té doby, než zakusíme dotek živého Boha, je naše modlitba spíše voláním po Bohu, je projevem touhy. I toto období je důležité a v něm nám pomohou především modlitby psané a naučené, které si vnitřně můžeme přivlastnit. Jakmile zaslechneme jeho slovo, které zažehne v našem srdci oheň lásky a touhy po Bohu, stane se naše modlitba odpovědí na jeho projevy lásky a na to, jak nás vede a co nám říká. Proto je modlitební četba Písma svatého, zvláště Nového zákona, centrem křesťanské modlitby.

Modlitba každého z nás je něco velmi osobního a důvěrného. Jako každý lidský vztah, tak i vztah ke Kristu potřebuje svůj řád a má své konkrétní projevy. Máme-li se naučit modlit stále, musíme mít čas na pravidelnou modlitbu, na pravidelná setkání s Pánem, která sytí lásku a důvěru. Velmi důležité je začínat každý den osobní modlitbou, ve které se Pánu odevzdáme se vším, co ten den máme před sebou a poprosíme ho o ochranu a požehnání pro nás i naše drahé. K této osobní modlitbě můžeme přidat nějaké modlitby napsané, část modlitby církve nebo nějaký žalm. Velmi nám pomůže, když se naučíme denně alespoň chvíli se v modlitbě s Pánem setkat nad úryvkem Písma. To nás může sytit celý den. Stejně důležité je každý den osobní modlitbou také zakončit. Při ní je dobré si celý den před Pánem projít, poděkovat a poprosit za odpuštění, pokud se nám něco nepodařilo a svěřit sebe i své blízké do Boží ochrany. Přidat můžeme zase část modlitby církve nebo jiné modlitby.

Je to příjemné, když můžeme mít na ranní a večerní modlitbu nějaké vyhrazené místo, které bude naším místem setkání s Pánem, kde mohu

být před ním takový, jaký jsem. Už naše snaha o modlitbu je modlitbou, i kdybychom většinu našeho vyhrazeného času se jen soustředili na modlitbu nebo Pánu svěřovali svá trápení. To podstatné je upřímnost před ním. Časem se nám modlitba stane spočinutím v Boží blízkosti a sjednocením v lásce s tím, který nás miluje.

P. Vojtěch Kodet, Th.D., O.Carm.

Zdroj: <https://vojtechkodet.cz/otazky/nejdulezitejsi-je-uprimnost-srdce-odpoved-na-otazku-o-modlitbe>

PROHLÁŠENÍ ČBK K AKTUÁLNÍMU DĚNÍ OHLEDNĚ MANŽELSTVÍ A RODINY

S ohledem na aktuální veřejnou diskusi ohledně některých aspektů manželství a rodiny chceme připomenout, že k Úmluvě Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí, která bývá stručně nazývána Istanbulská úmluva, jsme 13. května 2018 vydali pastýřský list, a pak svůj názor podrobně odůvodnili v textu podepsaném zástupci různých křesťanských církví.

Náš názor se v tomto nemění. Máme za to, že úmluva je dokumentem, který není pro země jako Česká republika potřebný ani přínosný. Naopak. Degraduje vztah mezi mužem a ženou na antagonistické měření sil a programově relativizuje hodnoty evropské kultury a jejich předávání dalším generacím. Vnímáme, že slouží plíživému pronikání ideologie genderu, kterou papež František opakovaně nazývá „jednou z nejnebezpečnějších ideologických kolonizací“, do společnosti.

S obavami též sledujeme snahy legalizovat vztah osob stejného pohlaví jako „manželství“ a děkujeme zákonodárcům, kteří takovou úpravu odmítají. Manželství je založeno na věrném spojení muže a ženy, které je otevřeno přijetí dětí, a jako takové se těší podpoře státu. Harmonická

rodina tvořená otcem a matkou je nejlepším prostředím pro výchovu dětí.

Kde bere naše společnost odvalu upřít budoucím dětem právo na to mít a znát svou matku a otce? Nejedná se o nový druh násilí páchaného na dětech? Souzníme s papežem Františkem, že oslabování rodiny, která je založena na nerozlučném spojení muže a ženy, a její právní dekonstrukce společnosti neprospívá a překáží lidem v jejich rozvoji. Neexistuje žádný důvod, který by umožnil stanovit podobnost či analogie, a to ani vzdálené, mezi homosexuálními svazky a Božím záměrem s manželstvím a rodinou.

Biskupové Čech, Moravy a Slezska

Zdroj: https://www.cirkev.cz/prohlaseni-cbk-k-aktualnimu-deni-ohledne-manzelstvi-a-rodiny_25218

MNOHO POVYKU NĚCO VYPOVĚDĚLO: ČESKÉ CÍRKVE A SPOR O MANŽELSTVÍ PRO VŠECHNY

Mezi rozhořčené debaty počátku prázdnin se mezi debaty o významu díla a životního odkazu Milana Kundery a vášnivé komentáře výroků Jaroslava Duška vmísil jeden spíše vnitrocírkevní a mezicírkevní, ale nikoliv méně emotivní spor. Na konci června vše začalo výzvou patnácti duchovních a laiků několika církví. Jednalo se nikoliv o umlčení, jak je opakovaně dezinterpretována, nýbrž o pouhou výzvu, aby spolek Aliance pro rodinu, který představuje čistě ideologické lobbistické uskupení na základě absence jakékoliv skutečně odborné, věcné kompetence v otázkách rodiny a manželství nebyl prezentován v poradních orgánech státu. Hysterické a demagogické reakce představitelů Aliance pro rodinu a jejich obhájců oprávněnost výzvy jenom potvrdily. Nikdo je nikdy nechtěl vylučovat z veřejné debaty,

naopak, právě tam jejich působení patří, byť o metodách by se dalo dlouze debatovat. Těžiště výzvy spočívalo právě ve shodě signatářů, že při prosazování jakýchkoliv postojů ve společnosti nelze nikdy a za žádných okolností uplatnit metodu „účel světi prostředky.“ Je pak zvláště nepřijatelné, když se to děje s odkazy na náboženství.

Dvě anticharty

Přestože jde o antropologické, společenské a politické postoje, kde je rozdílnost názorů zcela legitimní a další vývoj pohledu jednotlivých církví, včetně katolické, není vyloučen, vyvolalo to emoce, jako kdyby šlo o podstatné definice vyznání víry. Rovněž nikdo nechce destruovat manželství, je absurdní podsouvat signatářům výzvy, kteří jako duchovní různých církví doprovázejí snoubence a manželské páry, že chtějí tento institut oslabit. Právě naopak. Debata je o tom, jakým způsobem k podpoře manželství a rodin přistoupit.

Výzva zazněla krátce před projednáváním zákonů o manželství pro všechny a dalších zákonů. Vzápětí se objevily dvě „anticharty“, jak se jim na sociálních sítích obratem začalo říkat. Nejprve vyšlo 5.7. prohlášení České biskupské konference, kde se kromě manželství pro všechny silně vymezuje i vůči ratifikaci Úmluvy Rady Evropy o prevenci a boji proti násilí na ženách a domácímu násilí. O dva dny později se objevilo „spontánní“ ekumenické prohlášení 51 představitelů českých církví na obranu tradičního pojetí manželství.

Autoři prohlášení neformulují žádný přesvědčivý důvod, proč by církve měly bojovat proti manželství pro všechny jako formy zákonodárství sekulárního státu. Církve mají v těchto otázkách nadále svá privilegia, např. uznávání církevních sňatků státem, nikdo je nenutí žehnat stejnopohlavním svazkům. Pokud ale chtějí vstupovat do veřejného prostoru celospolečenských debat silnými prohlášeními, měla by být kompetentní, opřena o solidní argumenty. Např. tvrzení ekumenického prohlášení, že manželství bylo „vždy“ „smluvním vztahem muže a ženy“, historicky rozhodně neobstojí. Kdyby napsali aspoň „v křesťanském pojetí“ nebo „ideálně typicky“, dalo by se o tom diskutovat. Ale stejně bych čekal, že vesměs teologicky vzdělaní lidé

budou znát příběhy biblických patriarchů a králů, že si budou tito představitelé církví vědomi, že je to mnohem, mnohem komplikovanější. A ono i v tom křesťanském prostředí to bylo složitější a současně pojetí dotvářené někdy mezi 12.–16. stoletím spojováním římských a původních germánských prvků má za sebou dlouhý vývoj.

Se svojí typickou trefností vyjádřil další problémy prohlášení evangelický farář a mluvčí Charty 77 Miloš Rejchrt: „věcnou argumentaci nahrazujete citací veršů z Písma svatého, což by snad bylo přijatelné v debatě uvnitř nějakého církevního společenství, ale v prohlášení určeném většinové nábožensky lhostejné společnosti se tím vyvolává přesně to, čemu chcete zamezit, totiž ‚různé asociace a zmatky‘... Tvrdíte, že ‚některé věci jsou pevně dané a neměnné‘. Nevím o ničem z našeho lidského světa, co by se neměnilo, toliko Hospodin se nemění, on je skála věků a jeho milosrdenství je věčné. V dnešním světě se převratně mění mravy a vzorce chování, které jsem i já vnímal větší část svého života jako pevně dané a zakotvené v křesťanské tradici. Radikálně se v posledních letech proměňuje pohled na smysl manželství“. A možná nejdůležitější je jeho závěr: „strašením se nedosáhne ničeho a váš výrok ‚kde se rodina rozpadne, rozpadne se i stát‘ možná někoho překvapí, nikoho ale k nějakému pozitivnímu úsilí nepřiměje“.

K hektické debatě uvnitř české církevní scény pak přispělo nedávné rozhodnutí zehnat stejnopohlavním svazkům ze strany Českobratrské církve evangelické a Starokatolické církve. To, že tyto dnes tradiční církve s vyspělou kulturou výkladu Bible a teologického myšlení dospěly k těmto závěrům, dokazuje, že na podkladu Bible a promýšlení křesťanské antropologie je možné dospět k jinému pohledu, než prezentují obě výše zmiňovaná prohlášení.

Reflexe minulosti a hledání vize

U řady církevně vázaných a na křesťanství se odkazujících mluvčích překvapuje neochota pochopit motivace těch, kdo podporují manželství pro všechny, kde nejde jen o faktickou právní stránku, ale o důležitý symbolický moment. Po stoletích pronásledování, poprav, kastrací,

věznění a kriminalizace, které skončily historicky vlastně nedávno, jde o nástroj plné integrace do společnosti, aby se v ní příslušníci LGBTQ+ nemuseli cítit vyloučeně, odděleně, ne-normálně. Právě křesťané by se měli celý život činit citlivějšími, vnímavějšími vůči Bohu a druhým, naslouchat, soucítit. Proč je tak těžké pochopit potřebu většího bezpečí, možnosti cítit se samozřejmě součástí společnosti jako všichni ostatní? Církve by si naopak měly přiznat svůj podíl na staleté perzekuci LGBT+ komunity a jejím ideologickém zaštiťování. Lehkost, s jakou řada církevní příslušnost deklarujících mluvčích konstatuje, že proti homosexuálům nic nemají, ale že už mají všechna práva a není co řešit, není po mém soudu na místě. Vzhledem k vinám minulosti bych čekal větší pokoru.

Prohlášení biskupské konference navíc sdílí argumenty Aliance pro rodinu a staví falešné dilema tradiční heterosexuální rodina versus manželství pro všechny, buď – anebo, přitom starým katolickým principem nebývalo aut-aut, ale et-et. Nefér je i ze stejného zdroje převzaté spojování složité problematiky surogátního mateřství výlučně s LGBTQ+ komunitou, jako by se snad heterosexuálních párů netýkalo. Pro část českých a moravských biskupů zjevně spojenectví s Hnutím pro život a Aliancí pro rodinu překrývá absenci vlastní pastorační vize, promyšlené představy, kam a kudy svěřené diecéze vést, absenci hledání autentického stylu výkonu biskupské služby pro naši dobu. Vizi církve papeže Františka nesdílí, vytvořit nějakou nosnou vlastní vizi nedokážou. Jsou oběma organizacím proto vděční, že mohou čas od času vést bohoslužby pro větší množství lidí, podílet se na „masových“ pochodech, kde k nim zástupy vzhlíží jako ke generálům kulturních válek. Jistě to musí být opojný pocit, nechat se oslavovat jako obhájci tradičního řádu západní civilizace. Proto tak snadno přehlídí mnohé problematické momenty obou spolků, např. to, že místopředsedkyně Hnutí pro život je šéfredaktorkou časopisu, kde pravidelně vycházejí texty, které z tradicionalistických pozic podřývají pontifikát papeže Františka, nebo kde se před volbami šíří, že katolík a vlastenec musí volit jediné SPD. Proto taková panická reakce na pouhou výzvu

několika duchovních a laiků, proto rychlá organizace hned dvou „antichart“, které k výzvě ve finále přitáhly o to více pozornosti. Přitom v rámci jejich diecézí jsou kněží, řeholnice a laici, kteří by uměli formulovat pozitivní vizi a program pro místní církevní společenství místo kulturních válek, už výstupy synodálních skupinek ukázaly značný potenciál.

Biskupy a další signatáře by mělo varovat už jenom to, kdo jejich postojům uznale a nadšeně tleská. Z politických uskupení jsou spojenci SPD, Trikolora a KSČM, podporují je hvězdy české dezinfoscény jako Jana Zwyrtka, Hamplová, Daniela Kovářová, platformy jako Parlamentní listy, Protiproud, XTV či redaktor MFDnes Miroslav Korecký. Když nic jiného, vedení církví, jejichž představitelé signovali prohlášení ze 7. 7., by měla být schopná vyhodnotit širší kontexty a kvůli jedné konkrétní agendě nekompromitovat církev a věc evangelia v této zemi účelovým a nesvatým spojenectvím se stranami a proudy, jejichž působení je založeno na populismu a extrémismu, často s proruskými vazbami.

Přitom blízkost se světem obhájců „normálního“ světa v čele s Václavem Klausem a Milošem Zemanem je jen zdánlivá. Církev a křesťané by měli být velmi opatrní a citlivější v užívání diskurzu normality a normálnosti (a potažmo přirozenosti, což je o dost složitější otázka). Církev by měly stát na straně menšin už z principu, protože je to evangelijní: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nejposlednějších bratrů, mně jste učinili...“ (Mt 25,40). Což potvrzuje Ježíšovo jednání s různými druhy tehdy ostrakizovaných a problematizovaných menšin, radikálně překračující normy tehdejší společnosti.

V lepších obdobích svých dějin ve starověku a středověku byli křesťané těmi, kdo měli odvahu myslet a jednat jinak než většinová společnost a prosazovat emancipační trendy. Navíc ve společnosti, kde „praktikující křesťané“ tvoří 2–4 % populace, kde většina je agnostická, ateistická, nenáboženská, esoterickým hnutím holdující, nábožensky lhostejná a sekulární, se snadno může objevit a prosazovat myšlenka,

že náboženské přesvědčení, natož církevně vázaná víra, je něco nenormálního, divného, nebezpečného, patologického. Nejen z principu, ale i v strategickém, a dokonce už taktickém ohledu by církve a křesťané měli s konceptem normality a normalnosti nakládat výsostně opatrně. Není třeba na pojmy normalnosti a normality rezignovat a nepoužívat, ale měli bychom si být vědomi toho, že v sobě mohou skrývat potenciál násilí a viktimizace.

Jak rozdílná je dikce papeže Františka, který doslova před pár dny vyslechl příběh hledání transgender Jonáše a reagoval takto: „Pán vždycky kráčí s námi, vždycky. Není znechucen nikým z nás. I v případě, že jsme hříšníci, přiblíží se k nám, aby nám pomohl. Bůh se neštítí naší reality, miluje nás takové, jací jsme. A to je ta šílená Boží láska... Bůh nás miluje takové, jací jsme, Bůh nás vždy hladí. Bůh je pro nás otcem, matkou, bratrem, vším. A pochopit to je těžké, ale On nás miluje takové, jací jsme. Nevzdávej se... Jdi dál...“.

Dvě historické paralely: varující a nadějná

Jeden z dalších paradoxů spočívá v tom, že obě prohlášení hájící status quo fakticky brání zbytky patriarchálně hierarchizovaného modelu uspořádání společnosti přelomu 19./20. století, proti jehož vzniku bojovala katolická církev po desetiletí všemi prostředky. Asi není náhoda, že mezi 51 církevními podporovateli tradičního manželství byly pouze tři ženy, z toho dvě řeholnice. Působí to dojmem, jako by další emancipační posuny ve společnosti nastolující skutečnou rovnost především v případě katolické církve potenciálně ohrožovaly mužskou kontrolu nad jejich církevním společenstvím. Stínem se pak jeví verbálně popíraná homofobie, homosexuál představuje jiný typ mužské identity, která se čas od času, přímo či nepřímo přihlásí o slovo, jako když vysoce postavení klerici na sociálních sítích otevřeně tleskali davovému napadení průvodu Pride v Gruzii a oslavovali to jako formu „dialogu“ a žádoucí styl vedení hodnotových sporů.

Celá situace připomíná proslulou Dreyfusovu aféru konce 19. století, kde katolíci tvořili jádro „antidreyfusards“, těch, kteří na vlně antijudaismu, antisemitismu a šovinismu navzdory postupně

objevujícím se důkazům trvali na vině kapitána francouzského generálního štábu židovského původu. Zbytečně vstoupili do špatného boje na špatné straně, bojovali ho špatnými prostředky. Celé ideologicky motivované angažmá kléru, věřících a jejich tisku mělo vážné negativní důsledky pro francouzský katolicismus a jeho vnímání ve společnosti vyústilo v nepřátelskou odluku roku 1905 a posunulo francouzské katolíky blíže autoritářským, fašizujícím politickým silám a mentalitě.

To neznamená, že by církve měly být zcela apolitické, řekl bych, že mnozí očekávali, jestli z Velehradu nezazní slovo tlumící narůstající napětí ve společnosti či nenávisť vůči ukrajinským uprchlíkům, případně důrazný apel na vládu, aby tyto problémy řešila, vzhledem k vývoji na Slovensku třeba i zdůraznění významu a přínosu našich evropských a atlantických vazeb. Je odpovědností církevních představitelů vybírat témata, soustředit se na podstatné.

Prvky naděje

Dovolím si ještě jednu historickou paralelu. Loni jsme si nepřipomínali osm set let od vydání Velkého privilegia české církve králem Přemyslem Otakarem I. Církev tehdy po mnoha letech úsilí, přesně se stoletým zpožděním po konkordátu wormsském, dosáhla značné míry autonomie a nezávislosti od státu, pražský biskup přestal pomalu být vnímán jako knížecí kaplan, církev se institucionálně emancipovala na světské moci. Dnes církev v Evropě čelí jiné výzvě: tím, že se pohybuje v prostředí, kde již mnohé podstatné hodnoty křesťanství jsou realizovány a žity, kde má velkorysý prostor k svému působení, nemusí už suplovat stát ve zdravotnictví či školství ani bojovat o svoji společenskou institucionální relevanci. Naopak, může vzít současnou situaci jako příležitost k soustředění se na podstatné, na vytváření živého společenství víry, na svoji vnitřní transformaci. Na návrat od myšlení v kategoriích autority, moci, poslušnosti a vlivu, které si vytvořila v době své institucionalizace a spolupráce se státem, zpět k autenticky křesťanským hodnotám společenství víry, naděje a lásky, které tyto hodnoty žije a vnáší do celého

společenství. Obejmout a přijmout své menšinové postavení jako dar, podobně jako pluralitu pohledů a perspektiv ve společnosti, protože právě v takové situaci se křesťanství zrodilo a dozrálo, protože taková konstelace víře a společenství víry vyloženě svědčí. A právě tehdy se může zase, po své vnitřní obnově, kdy se stane autentickým svědkem naděje a smyslu, paradoxně znovu stát proměňujícím kvasem a chuť dávající solí, nabyt znovu skutečné společenské relevance. Čím více bude církev bojovat o svoji politickou a společenskou relevanci politickými a mocenskými prostředky, tím více a rychleji o ni bude přicházet. Čím rychleji a upřímněji se soustředí na svoji vnitřní duchovní a hodnotovou obnovu, tím spíše může být, čím má být, a svoji relevanci pro společnost a životy konkrétních lidí znovu nabyt.

Mnohé místní církve na Západě to pochopily a směřují k vlastní obnově, doufáme, že zpoždění české katolické církve tentokrát nebude celé století.

*prof. PhDr. Tomáš Petráček, Ph.D., Th.D.
český katolický teolog, kněz a církevní historik.*

Zdroj: https://www.christnet.eu/clanky/6844/mnoho_povyku_neco_vypovedelo_ceske_cirkve_a_spor_o_manzelstvi_pro_vsechny.url

VÝSLEDKY SBÍREK

Účel	Štramberk	Závišice
Na potřeby farnosti – 7/2023	13 119,- Kč	6 323,- Kč
Na potřeby farnosti – 8/2023	12 640,- Kč	3 900,- Kč
Na potřeby farnosti – 9/2023	13 210,- Kč	7 020,- Kč
Poutní sbírka na nové varhany	-	99 717,- Kč

Za vaše dary Pán Bůh zaplat'!

DOŽÍNKY 2023

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji všem autorům a spolupracovníkům, kteří se podíleli svými příspěvky na tomto farním zpravodaji. Jsou to:

o. Vladimír, Ludmila Bajerová, Petr Buzek, Radka Buzková, Dominik David, Vojtěch David, Kamila Dostálová, Eva Davidová, Tomáš Socha, Barbora Valná.

Sazba: Petra Davidová

Další číslo vyjde předběžně v prosinci 2023.

Toto číslo vyšlo v neděli 17. září 2023.